

Слова Жыцця на красавік 2016

"Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі" (Мц 25, 40)

Чаму гэтыя словы Езуса такія нам дарагія і так часта сустракаюцца ў Словах Жыцця, якія абіраюцца на кожны месяц? Верагодна, таму, што яны з'яўляюцца сэрцам Евангелля. Менавіта так звернецца да нас Пан, калі ў канцы жыцця мы ўстанем перад Ім. Яны будуць найважнейшым экзаменам у нашым жыцці, да якога дзень за днём мы можам рыхтавацца. Тады Ён спытае нас, ці далі мы есці і піць тым, хто быў галодным і сасмаглым, ці прынялі іншаземца, ці далі вопратку голаму, ці наведалі хворага і зняволенага... Гаворка ідзе пра дробныя ўчынкі, якія тым не менш маюць вартасць вечнасці. Нішто не з'яўляецца малым з таго, што было зроблена з любоўю, з таго, што мы зрабілі для Яго.

Езус на самой справе не проста стаўся блізкім для людзей бедных і маргінальных, не толькі вылечваў хворых і суцяшаў пакутуючых, але Ён палюбіў іх любоўю прывілеяванай, называючы іх братамі, атаясамляючы Сябе з імі ў звышнатуральнай салідарнасці.

"Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі"

Гэтак жа і сёння Езус працягвае прысутнічаць у асобах, якія перажываюць несправядлівасць і насілле, якія шукаюць працу, у тых, хто праз няпэўнасці і цяжкасці вайны вымушаны пакінуць сваю радзіму. Колькі людзей вакол нас пакутуе па многіх прычынах і моціць, нават без слоў, аб нашай дапамозе! У іх жыве Езус, які просіць нас аб канкрэтнай любові, здольнай рабіць новыя "справы міласэрнасці", адпаведныя новым патрэбам.

"Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі"

Ніхто не выпадае па-за межы кола ўвагі. Пажылы чалавек ці хворы – гэта Езус! Як жа не аказаць неабходную дапамогу і не даць палёгка? Калі я дапамагаю ў вывучэнні мовы дзіцяці імігрантаў, то навучаю самога Езуса. Калі дапамагаю сваёй маці наводзіць парадак у доме, дапамагаю Езусу. Калі вяртаю надзею вязню альбо падбадзёрваю кагосьці, хто пакутуе, ці прабачаю камусьці, хто мяне параніў, я маю лучнасць з Езусам. І кожны раз вынікам гэтага будзе не толькі тое, што мы прынесём радасць іншым, але і тое, што мы і самі адчуем яшчэ большую радасць. Даючы – атрымваем, у глыбіні сэрца адчуем паўнату, будзем адчуваць сябе шчаслівымі, таму што – хоць мы і не ўсведамляем гэта – мы сустрэлі Езуса: таго бліжняга, хто, як пісала К'яра Любіч, падобны да брамаў, праз якія мы павінны прайсці, каб сустрэць Езуса.

Яна ўзгадвала свой першы досвед з гэтага Слова Жыцця: "Парушыўся ўвесь наш стары спосаб паразумення і любові да бліжняга. Калі Хрыстус у нейкай меры прысутнічае ва ўсіх, то нельга нікога ані дыскрымінаваць, ані выдзяляць. Парушылася чалавечае ўяўленне: той чалавек суайчыннік, гэты іншаземец, гэты стары, а той малады, прыгожы ці брыдкі, непрыемны альбо сімпатычны, багаты ці бедны – Хрыстус быў у кожным. І кожны брат быў сапраўды "іншым Хрыстом" (...)"

"Тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі"

“Мы заўважылі, што, калі мы жывем такім чынам, то бліжні становіцца для нас шляхам, які вядзе да Бога. Больш за тое, бліжні становіцца для нас як бы брамамі, праз якія трэба абавязкова прайсці, каб сустрэць Бога.”

“Гэта адчувалася з першых дзён. Праз нейкую еднасць з Богам увечары, падчас малітвы або засяроджвання, пасля таго, як мы любілі Яго ў бліжніх цэлы дзень! Хто ж адорваў нас суцяшэннем і такім новым, амаль нябесным унутраным адзінствам, калі не Хрыстус, які рэалізаваў словы свайго Евангелля “Давайце, і будзе дадзена вам”? Мы любілі Яго цэлы дзень у бліжніх, і цяпер Ён любіў нас”.

А. Фабія К’ярдзі